

Từ lâu đã không còn là bạn thân

Nhưng rồi cuộc sống dần thay đổi thì con người cũng vậy thôi, nó là sự khởi đầu, nhưng nó mong, sẽ có một đứa con gái tốt khác, là điểm kết thúc, tình yêu học trò chỉ là những kỉ niệm đẹp để ấp ủ, nhớ về.

"Reng!Reng!Reng..." – Tiếng tin nhắn từ điện thoại.

- Cậu được xếp vào lớp mấy vậy ?
- Chúng mình cùng lớp mà
- Vui nhỉ !! Mai tớ qua đón sớm nhé!
- Uhm, tớ đợi.
- Mai cậu muốn ăn gì?
- Phờ đi, hôm qua, cậu nói thêm mà.
- Tớ nói chơi mà cậu nhớ luôn à, đúng là bạn thân của tớ.

Nhận được tin nhắn đó, An hờn lấy ném điện thoại lên giường, nó trằm mền, úp mặt vào gối. hai từ "bạn thân" làm nó đau lắm! Từ lâu cái khái niệm đó đã không còn. Chẳng biết là Khang giả vờ ngốc hay là hắn chưa nhận ra tình cảm của nó. Là bạn tri kỉ của nhau hơn 9 năm, nhưng lúc nào nó cũng là đứa cho đi nhiều hơn. Nó hiểu Khang hơn chính bản thân mình, nhưng Khang thì lúc nào cũng hồn nhiên vô số tội.

Nhà hai đứa cách nhau chưa đầy ba trăm mét, nên lúc nào Khang cũng qua đón nó đi học. Và hôm nay cũng vậy, ngồi trên xe của Khang nó vẫn rôm rã hỏi chuyện, nhưng thật ra nó thẹn lắm. Trước đây nó đâu có cái cảm giác đó, nhưng bắt đầu từ cuối năm lớp 8 thì mọi chuyện dần thay đổi cho đến tận bây giờ. Khang chở nó đi ăn sáng, rồi đến trường, trên đường đi hắn có nói:

- Tụi mình...Lại ngồi cạnh nhau nhé !
- Thì tất nhiên rồi – An mỉm cười đáp.

Dù nó chẳng muốn có người xinh hơn mình nhưng phải công nhận con gái lớp này đẹp thật. Khang ngồi loay hoay ngó trên ngó dưới rồi đập vai An cười nói:

- Cậu thấy con bé ngồi bàn đầu thế nào?
- Thì cũng xinh, cậu định cưa nó à - An đáp .
- Ừ. Tớ mới vừa "đá" nhỏ hôm trước

Nghe vậy, nó quay đi chẳng nói gì. Mỗi lần như thế nó đau lắm! Khang nổi tiếng lẳng nhăng điều đó nó cũng biết, nhưng chỉ với tư cách là một đứa bạn thì làm sao nó có thể trách móc Khang được. Mỗi lần Khang thay người yêu là mỗi lần nó chìm đắm trong nỗi buồn và suy tư. Đôi khi cũng có chút ghen tị , vì sao hết lần này đến lần khác người được Khang chọn lại không phải là nó. Nhưng Khang cũng đâu thờ ơ, hắn cũng quan tâm đến nó lắm!

Những khi đi học trễ, Khang thường hỏi nó muốn ăn gì rồi xuống căn tin lấy, biết nó thích uống nước ngọt nên lúc nào cũng mua kèm. Nhưng mỗi lần ngồi nhìn Khang và con bé bàn đầu ném thư qua lại thì nó lạnh chạnh lòng, có khi nó bỏ vào nhà vệ sinh ngồi một mình. Dạo này trời nóng, nên hai đứa thường rủ nhau ra quán cà phê làm bài tập. Cái nắng chói chang rọi vào cửa kính, tỏa vào người An, trông nó như một thiên thần tự nhiên thuần khiết. Đôi lúc một cơn gió thoảng qua làm tóc nó tung xỏa vào mặt, phát phơ che trên trang giấy, khiến việc viết bài của nó trở nên khó khăn. Thấy vậy, Khang chột nhẹ nhàng đưa tay lên tóm tóc cho nó ở phía sau, nắm chắc không để cho sợi nào bay lung tung làm vướng vào mặt nó. Khang khẽ nói:

- Cậu cứ việc làm bài còn mọi thứ cứ để tớ lo.

Nó đỏ mặt, ngượng ngùng chỉ biết cúi cúi ngời viết, và cảnh tượng hết sức dễ thương đã diễn ra, một đứa con trai ngồi giữ tóc để cho người con gái của mình ngồi học bài. Mỗi lần được Khang quan tâm chăm sóc như vậy trong lòng nó hạnh phúc nhường nào. Cũng chính vì điều đó đã làm nó lỡ thích một đứa bạn thân tri kỉ. Bao nhiêu muộn phiền tan biến. Nó không cần biết Khang đã thích những ai, hay nói lời đường mật với đứa con gái khác, chỉ cần biết là nó đã thích Khang, thích từ rất lâu rồi. Nhưng làm sao nó có thể thổ lộ được, xung quang Khang có biết bao nhiêu người, hết lần này đến lần khác nó vẫn chưa phải là đứa được Khang chọn. Nó thì có gì xấu đâu chứ! Nhưng mà Khang chẳng một lần để mắt tới, khiến nó bị quan và nghĩ Khang không thích mình, vì vậy nó nào có can đảm để nói ra hết. Nó sợ Khang biết rồi cái tình cảm bạn bè tri kỉ cũng không còn, nên suốt hơn 3 năm nó đành phải im lặng mà chôn giấu.

Ngày Noel, Khang dẫn nhỏ bàn đầu đi chơi, giờ thì nhỏ là bạn gái của Khang rồi. Nó cũng được Khang rủ đi cùng. Ban đầu, nó lưỡng lự nhưng rồi không hiểu tại sao nó lại đồng ý. Hẹn nhau 4 giờ chiều nhưng nó lại đến sớm 5 phút, còn nhỏ kia thì đã tới trễ lại còn đòi Khang qua chờ. Từ lúc đó, nó tự nhiên trở thành người vô hình. Khang cứ nói chuyện, đùa dỡn, còn nhỏ thì ngồi ỏng ẹo các thứ, nhưng Khang đều chiều theo ý. Đôi lúc nhỏ còn lườm lườm liếc liếc sang nó. Thấy chướng mắt, nó đập vai Khang rồi bảo:

- Sở thích của cậu là mấy đứa con gái bánh bèo chảy nước này à?

- Thì con gái bây giờ, đứa con gái nào cũng thích làm nũng với bạn trai mà! – Khang trả lời tỉnh bơ.

Nghe Khang nói, nó cũng chẳng còn kìm chế được nữa, nên vội vã bỏ về, Khang cũng định chạy theo giữ lại, nhưng sợ nhỏ đó giận nên lại thôi. Nó cũng chẳng lạ lẫm gì với trường hợp như vậy, đây không phải là lần đầu tiên nó hờn dỗi bỏ về. Dẫu biết là sẽ buồn sẽ đau, nhưng lần nào Khang rủ đi chơi với bạn gái nó đều đồng ý một cách mù quáng. Nếu là mọi ngày, hai đứa như một cặp bài trùng thì lúc có kẻ thứ 3 xuất hiện, nó lại trở thành một người dư thừa. Làm bạn với nhau hơn 7 năm, nó còn lạ gì tính cách của Khang, nhưng lần nào bỏ về, tâm trạng nó lại nặng trĩu. Mọi thứ do Khang làm ra, cũng là do Khang kết thúc. Lúc nào cũng vậy, Khang vẫn là người chủ động. Cách đó mấy ngày, nó chẳng thèm gọi điện hay nhắn tin gì, nhưng Khang lại qua rủ nó đi thư viện, nhân tiện cơ hội làm hòa. Ngồi trên xe, nó cũng chẳng mở miệng nói câu nào, thấy vậy Khang hỏi:

- Cậu lại giận à?

- Ừ...

- Tớ thấy nhỏ đó cũng tốt tính nên muốn cậu làm bạn rồi kết thân thôi!

- Nhưng mà...tớ chỉ muốn mỗi cậu làm bạn thân với tớ thôi.

- Ờ...Tớ... xin lỗi.

Nói rồi hai đứa cũng im bặt. Vào thư viện nó lảng lảng tìm mấy cuốn tiểu thuyết rồi ngồi đọc, Khang thì đam mê với mấy cuốn trinh thám. Vì đến khá trễ, nên chỉ còn một bàn gần cửa sổ. Buổi chiều nắng chói chang, chiếu thẳng vào mặt, nó vừa lấy tay che, vừa cặm cuội đọc. Thấy nó "khổ sở", Khang mỉm cười,

đem truyện lại ngồi trên cửa sổ, ngay hướng mặt trời một cách thản nhiên. Khang làm vậy là để che cho nó khỏi bị nắng rọi. Khang luôn quan tâm âm thầm đến từng điều nhỏ nhặt của nó. Nếu không phải vì quá lảng nhãng thì Khang cũng trở thành hình tượng soái ca trong lòng nó rồi. Vốn dĩ truyện tranh ngắn hơn tiểu thuyết, nên mỗi lúc đọc xong, Khang lại ngồi chờ nó, vừa nhìn vừa cười cười he hé, nó cũng chẳng biết tại sao. Khi ra về, nó vẫn lặng im thín thút và Khang lại là người mở lời:

- Cậu biết là cậu xấu xa nhất khi nào không?

- Không!

- Là lúc cậu giận tớ và không nói chuyện với tớ đó, mỗi khi như vậy, đối diện với cậu tớ khó chịu lắm đấy

- Thì cũng tại cậu thôi – Nó lạnh lùng đáp lại

- Tớ thì làm gì sai...Tớ...chia tay với nhỏ đó rồi!

- Ồ...Tại sao?

- Nó lúc nào cũng nũng nịu, nói tớ đừng làm bạn và nghĩ chơi với cậu đi nên tớ chia tay rồi!

- Ừ...đúng đó! Tớ...cũng hết giận cậu rồi! – Nó cười đáp.

Khang và nó cứ như vậy thì vui biết nhường nào. Đối với nó, Khang là một thứ rất tuyệt vời mà ông trời đã ban để thay thế cho bố. Dù Khang rất hay làm nó buồn nhưng Khang cũng là người làm nó vui. Đôi lúc nó cũng nghĩ hơi nhiều, nó tự thấy bản thân cứ như một con kì đà cần mũi, nhưng nó cũng muốn Khang có một đứa người yêu tốt dù không phải là nó. Những lời nó nói ra đều mang nặng hàm ý, mà Khang đâu hay biết, lúc nào cũng mở miệng ra là bạn thân tốt, nó vui nhưng thật sự nó vẫn mong được nhận lại nhiều hơn thế, dù chỉ lướt qua và đụng phải nhau một chút thôi thôi. Nó không thích cái cảm giác bẽn lẽn tâm tư rồi lại chỉ đối diện mà nhìn Khang. Nó sợ nói ra rồi ngay cả cái tình cảm bạn bè cũng vơi dần, nó sợ cái cảm giác không thỏa mái, e dè trước Khang, và hai đứa lại tránh mặt nhau. Đôi lúc nó muốn mọi chuyện cứ diễn ra như thế này, nhưng lại có khi nó muốn là người ở bên Khang với một vai trò khác. Những lúc nhìn Khang cười đùa với đám con gái nó khó chịu lắm. Nó định trả thù thân mật với những thằng con trai nhưng lại không làm được. Bởi vì trong nó chỉ có mỗi Khang mà thôi.

Học Kỳ 2 năm cuối cấp, hai đứa dần chú tâm vào việc học hơn. Khang giỏi các môn tự nhiên, còn nó giỏi các môn xã hội. Môn văn đối với Khang là một cực hình. Bỏ bê đã lâu, nên bây giờ Khang không tài nào chép và theo kịp bài nổi, một phần cũng là do giáo viên giảng khá nhanh. Thấy Khang ngồi nhẩn nhó, nó ngấm ngấm một hồi rồi bỗng giơ tay đứng phắt dậy:

- Cô ơi, cô giảng chậm lại một chút, e không theo kịp ạ.

Cả lớp trở mắt nhìn, một đứa giỏi văn thiên bẩm như nó cần gì cô giảng cũng tự biết được thôi. Nghe vậy, Khang liền hiểu chuyện. Nó nhìn qua, rồi chỉ cười nhẹ, Khang cuối đầu rút điện thoại nhắn tin. Nó nhận được, liền mở ra xem, thì thấy dòng "chữ cảm ơn cậu" được ghép trên hình một con ma tóc dài, không có mắt. Hoảng hồn, nó làm rơi điện thoại. Chẳng biết đụng chỗ nào, mà nhạc bỗng nhiên phát ra, cô giáo phát hiện ngay và điện thoại của nó đã bị thu. Mặc cho nó hét lời nen nỉ hét lời cô vẫn không bị lay động, nó ào khóc vì sợ bị mẹ đánh. Khang xoa đầu, xin lỗi, dỗ dành các thứ nhưng nước mắt nó vẫn không ngừng tuông. Giờ ra chơi, Khang nhảy ra ngay khỏi lớp, cũng không màng đến nó nữa, khiến nó hận ghê gớm. Và rồi một lúc sau quay lại, Khang cầm điện thoại rồi chìa ra cho nó nói:

- Tớ lấy trộm trong phòng giáo viên đó!

Nó chưa kịp mừng thì đã thấy Khang vội quay đi trên tay cầm một tờ giấy, nó gắng lại hỏi:

- Lại đi đâu thế?
- Xuống viết bảng kiểm điểm, may mà tớ bị thầy giám thị bắt, gặp cô Văn là chết rồi.
- Bây giờ...Tớ chẳng biết nên nói cảm ơn hay là xin lỗi cậu nữa. – Giọng nó bé lại.
- Tớ thích nghe cậu nói cảm ơn hơn. Cậu bị thu điện thoại là lỗi của tớ mà.
- Vậy...Cảm ơn cậu.

Khang cười rồi véo má nó và quay đi, nó vẫn đứng nhìn theo bóng hình của Khang. Tim nó như muốn tung ra khỏi lồng ngực. Đến giờ phút này nó biết mình chẳng bao giờ ngừng thích Khang được nữa. Tình cảm sâu đậm là vậy, nhưng nó ít khi nào làm được điều gì cho Khang, nhưng Khang thì khác. Dù chưa một lần nói ra tình cảm của mình, nhưng vì nó Khang có thể làm tất cả. Nó từng đọc được một câu: "Con đường từ tình bạn sang tình yêu là rất ngắn nhưng từ tình yêu qua tình bạn là không thể nào", Và nó sợ điều đó, nên bây giờ, đối với nó, có thể im lặng là quốc sách.

Ngày 26-3, trường có tổ chức cắm trại, sinh hoạt. Khối của nó cũng có hoạt động thi đua giữa các lớp. Khang và nó được chia thành một cặp tham gia với nhiệm vụ là chuyên banh bằng miệng. Nhưng trớ trêu thay, trong quá trình diễn ra đã có một sự cố. Lúc đang gấp gấp, môi của hai đứa đã vô tình chạm nhau. Mọi người ai cũng thấy, đám bạn la hét lên khiến nó giật mình làm rơi cả quả banh. Bọn trong lớp thì châm chọc: "Chúng mày định chúc nhau năm mới An Khang thịnh vượng hả." Hai đứa chỉ biết đứng như trời trồng, mọi thứ dần náo nhiệt hẳn lên. Và rồi, đứa con gái trong đám đã vô tình nói một câu:

- Sắp hết năm học rồi, lớp mình còn vui vẻ như vậy được bao lâu ?

Mọi thứ dường như lặng cả đi, chẳng ai dám nói gì, Khang cũng chỉ biết cười trừ. Từ hôm đó, nó đã suy nghĩ rất nhiều, liệu sau này Khang và nó có còn cơ hội như vậy với nhau được nữa không? Rồi những tình cảm của nó, Khang có thể nào hay biết. Thời gian thì đang trôi qua từng ngày, nó thì vẫn rụt rè lưỡng lự, bây giờ không thổ lộ thì liệu sau này sẽ ra sao, hay chỉ là bí mật mà nó vùi lấp suốt bao nhiêu năm. Bây giờ nó mới thông suốt, Khang không thích nó cũng chẳng sao chỉ cần Khang biết được tình cảm của nó một lần thôi cũng được, nó tin cái gọi là bạn bè hơn 9 năm sẽ không vì chuyện này mà bị đánh mất. Thế là nó hẹn Khang ra quán cà phê quen thuộc để thi hành nhiệm vụ. Hai đứa ngồi nhìn một cặp lâu, rồi nó mới dám rụt rè mở lời vào trực tiếp câu chuyện:

- Cậu biết không?
- Biết gì. ?
- Từ lâu, tớ đã chẳng còn xem chúng ta là bạn thân nữa rồi, bởi vì...tớ...th...í..ch...

Nói tới đây Khang lấy tay che miệng nó lại rồi ngượng ngùng đáp tiếp:

- Cậu đừng nói nữa. Tớ sẽ cảm thấy bản thân rất có lỗi, xấu hổ rồi sẽ chẳng dám đối diện với cậu.

Nó cảm giác như mình đang bị từ chối, hai má nó đỏ ửng và ngẹn ngào đáp:

- Vậy thì thôi, tớ hiểu rồi, tớ không làm phiền cậu nữa
- Cậu hãy nghe tớ nói hết, tớ thấy mình tệ và... hèn nhát lắm! Đáng lẽ, người nói những lời đó...phải là tớ. Thật ra tớ cũng thích cậu từ lâu lắm rồi. Cái cảm giác đó đã bắt đầu từ lúc tớ học lớp 9, tớ cũng chẳng nge cậu nói gì nên không dám thổ lộ. Tớ làm mọi cách để che đi mọi cảm xúc, cả việc tớ hay lảng tránh, bỏ bịch cũng vậy. Nhưng bây giờ tớ biết là mình không đơn phương rồi.

- Nhưng tớ mới là người đơn phương này, tớ thích cậu từ lúc học lớp 8 mà – Nó đáp lại hài hước

Rồi hai đứa chỉ ngồi tùm tùm nhìn nhau cười. Từ hôm đó, mọi chuyện cũng chẳng có gì thay đổi, chỉ là đôi khi nó và Khang thường tung ra một vài câu mùi mẫn tình cảm. Một lần, đang trò chuyện trong quán trà sữa, nó bất gặp thông tin tuyển sinh học bổng du học toàn phần ở Singapore, hai đứa quyết định đi thi thử. Đề thi hầu hết là về kiểm tra IQ nên rất khó khăn với một đứa chỉ giỏi văn như nó, Khang cũng chỉ bảo làm tạm tạm. Nó cũng chẳng trông chờ gì vào kết quả, vì ngay từ đầu, hai đứa đã hứa cùng nhau cố gắng thi vào trường đại học ở TP.HCM, nó và Khang lại được ở bên nhau cùng nhau học tập, đi chơi. Chỉ nghĩ đến vậy thôi là nó hạnh phúc rồi. Ngày thông báo điểm, nó đã rớt, gọi điện Khang cũng bảo là điểm thấp nên chẳng hy vọng gì. Khang động viên nó, hai đứa hứa hẹn đủ điều, cái cảm giác được tự do tự tại ở bên nhau thật là vui sướng biết bao nhiêu. Khang vui nó cũng vui, Khang hiểu nó và nó cũng hiểu Khang vậy là tốt rồi. Thế là hai đứa chăm chỉ ôn luyện và bước vào kì thi đại học với một tâm thế khá nhẹ nhàng. Cũng rất may là bài làm cũng khá ổn. Sau những ngày miệt mài đèn sách, hai đứa lại càng khăng khít hơn, Khang thường qua nhà nó chơi. Một lần, Khang để quên điện thoại ở nhà nó, định đem đi trả, thì nó nhận được một tin nhắn với nội dung: "vậy mày quyết định chỉ vì con An mà không đi du học hả" nó mới giật mình, dù biết là sai nhưng nó vẫn mở ra xem cuộc hội thoại của Khang với người bạn đó:

- Mày nhận được học bổng toàn phần đi du học ở Singapo hả?

- Ừ, nhưng tao không thể đi

- Tại sao?

- Vì, An! Tao với nó đã hứa cùng nhau học ĐH ở TP.HCM rồi, tao không thể cắt đứt tình cảm với nó mà đi được. Nhưng tao vẫn đang suy nghĩ . Tao thích nó và tao cũng thích đi du học nữa, đó là ước mơ của tao, tao cũng buồn lắm mà biết làm sao được .

- Vậy là mày quyết định chỉ vì con An mà không đi du học hả?

Đọc xong, nó rung rung nước mắt chạy đến nhà Khang. Nó phải hỏi cho ra nhẽ. Đây là mơ ước của Khang nhưng không lẽ vì nó mà bị dập tắt, nó đã nói ra cả lòng mình, khuyên Khang hết lời nhưng Khang chỉ vờ nhẹ vai nó và cười nói:

- Thật ra tớ thích cậu hơn đi du học. Nếu chúng mình được học chung ở TP.HCM và được bên nhau thì cũng rất đáng để mình đánh đổi với cái học bổng mà. Ở gần cậu cũng là ước mơ lớn nhất của tớ rồi.

Chỉ vì lời hứa đó mà Khang lại bất chấp như vậy, khiến nó vô cùng xúc động. Nó tự cảm thấy gánh nặng như đè lên vai. Nó phải đậu được đại học ở thành phố thì mới xứng đáng với những gì Khang đánh đổi. Bằng mọi giá nó phải giữ được lời hứa thì mới không có lỗi với Khang. Nó phải bù đắp lại những gì mà Khang đã bỏ ra.

Nhưng rồi, lúc nhận được kết quả nó đã hết sức tuyệt vọng, điểm của nó chỉ đủ đậu các trường ở Quy Nhơn, nó đã không thể giữ lời hứa được. Còn đối với một người như Khang thì dư sức rồi, còn thừa một đồng điểm. Nó chẳng dám đối mặt, cũng không nói cho Khang biết chuyện này. Nó xấu hổ với những gì mình nhận được. Nó đã trằn trọc suốt bao đêm, Khang đặt hy vọng vào nó mà bỏ hết tất cả nhưng lại chẳng nhận được gì, nó cảm thấy cảm có lỗi vì người không thực hiện lời được lời hứa lại là nó. Nó đang nghĩ đến một viễn cảnh mỗi đứa một nơi, chẳng thể được ở bên nhau nữa, rồi còn khi lên đại học hai đứa cũng ít có thời gian về nhà chứ đừng nói là gặp nhau, cái tình cảm này sẽ giữ được bao lâu, đến một lúc nào đó, lâu dần thì cũng phai mờ thôi. Còn Khang không những chẳng được đi du học mà còn mất cả những hẹn ước, hy vọng. Nếu nó giữ được lời hứa, thì phần nào mới đủ với những gì Khang đã từ bỏ, hy sinh. Nó không thể chỉ vì vậy mà đánh mất cả tương lai ước mơ của Khang. Bây giờ, nếu nó không buông thì việc ở bên nhau đã không được mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ của Khang. Ngay từ đầu, tất cả là đều do nó. Nó đã suy nghĩ rất nhiều, khóc cũng có, đau cũng có nhưng nó phải đành nghĩ cho Khang. Rồi nó hẹn Khang ra quán cà phê quen thuộc, hôm nay nó không còn e dè như trước nữa:

- Tớ nghĩ chúng ta đơn thuần chỉ là say nắng thôi, chúng ta chưa đủ chín chắn trong việc gì cả, vậy nên tớ nghĩ nên dừng lại đi...tớ cũng hơi mệt mỏi rồi.

- Tại sao? Cậu không tin tớ, hay là cậu nghĩ chỉ vì tớ, mà cậu thi đại học không đạt kết quả tốt. Vậy tớ hiểu rồi, đúng là do tớ...dù sao thì cũng cảm ơn cậu suốt thời gian qua.

Nó nhắm mắt quay lưng, vội vã bỏ về, nó sợ mình sẽ mềm yếu. Nó không nói ra hết mọi chuyện, là vì với tính cách đó, Khang sẽ chẳng như vậy bỏ nó mà đi. Nó đau lắm chứ, nhưng nếu vậy thì mọi chuyện mới êm xuôi, điều duy nhất khiến Khang lưu luyến là nó, mà bây giờ đã chẳng còn gì, nên Khang cũng không vương bận. Nó không hối hận với quyết định này, đôi khi chỉ là buồn bã khóc thầm mà thôi. Khang cũng có nhẩn tin níu kéo nhưng nó đã cố gắng không trả lời. Rồi Khang cũng quyết định đi du học, ngày Khang ra sân bay nó chỉ biết đứng từ xa mà lặng lẽ nhìn cho đến khi hình bóng Khang khuất hẳn. Vì người mình thích, nó quyết định làm người xấu miễn là đem lại kết quả tốt. Có thể Khang ra đi mà trong lòng vẫn còn hận nó, vẫn chỉ nghĩ lý do chia tay là sự ích kỷ của nó. Nhưng rồi cuộc sống dần thay đổi thì con người cũng vậy thôi, nó là sự khởi đầu, nhưng nó mong, sẽ có một đứa con gái tốt khác, là điểm kết thúc, tình yêu học trò chỉ là những kỉ niệm đẹp để áp ủ, nhớ về. Nó chưa bao giờ trách móc ai, mọi chuyện cùng từ nó mà ra, nếu Khang sống tốt thì nó cũng vui rồi. Đó là điều đầu tiên mà nó hy sinh một cách chính đáng cho Khang. Nó đã không giữ được lời hứa vì thế nó làm vậy là để bù đắp với những gì Khang đã bỏ ra. Đôi lúc nó nhớ Khang vô cùng, cầm điện thoại nó chỉ muốn gọi ngay cho Khang nhưng nó không thể. Dù sao thì Khang cũng đã đổi số điện thoại, nó chẳng biết cách nào để liên lạc, mà cũng tốt thôi, như vậy nó sẽ dễ dàng quên Khang đi. Nó luôn suy nghĩ tích cực, Khang sống tốt thì việc gì mình phải hối hận, nhưng lí trí làm sao thắng được con tim, từng đêm từng đêm nó luôn nhớ về Khang mà không ngủ được. Mỗi lúc buồn bã, nó đều lặng lẽ ngồi nhìn ra ô cửa sổ, như mong ngóng một hình bóng quen thuộc nào đó, rồi hoài niệm nhớ về những khoảnh khắc, khoảng thời gian đẹp đẽ của hai đứa, nước mắt nó không ngừng tuông trào, cứ thế mà lãnh dài...lãnh dài...và lãnh dài.

Nhưng nó vẫn tin vào cái tình cảm đẹp đẽ ngày ấy của nó và Khang và một điều kì diệu nào đó đang đợi chờ ở tương lai. Có duyên ắt sẽ gặp lại, có nợ ắt sẽ tìm về, đủ yêu đủ thương cũng sẽ vượt qua bao khoảng cách và thử thách cho dù là bây giờ hay sau này...